

kan nemlig paa ingen Maade forudsættes at netop denne ene Admiral skulde være i Besiddelse af de særlige Egenstaber, som ere en Betingelse for denne yderst vigtige Post, ligesom det ei heller skjønnes rigtigt, at den høieste Kommando paa Værftet skifter netop ved en Krigs Udbrud, hvad der nødvendigt maatte blive Tilfældet, om Regjeringens Tanke fastholdtes. Regjeringen har selvfølgelig et friere Valg ved Besættelsen af Værftschefsposten, naar den kan vælge iblandt alle Kommandørerne, hvad der derhos giver den Fordel, at man vil være istand til at komme bort fra et mindre heldigt Valg, en Mulighed, man omrent ganske vil have affaaret sig fra, om Posten overdrages til Admiralen. Admiralen's Tjeneste bestaar under den nuværende Ordning kun i at være Chef for Søofficerskorpset, paa hvis Tjenestefordeling navnlig tilføs han dertil ikke har nogen Indflydelse. Denne Tjeneste forekommer Mindretallet ikke at være tilstrækkelig til at motivere en saadan Stilling, medens Regjeringens Forslag vil gjøre denne Mands Stilling og Tjeneste saa at sige uoverkommelig, og man søger derfor at gaa en Middevei ved at foreslaa, at Admiralen fører Overkommandoen over Kjøbenhavns Søforsvar, da dette utvivlsomt vil udbræve en saadan Chef, naar henses til, at det maa føres udelukkende paa Søen saavel ved Stabsafdelinger, Søminer, Kanonbaade som ved de faste Forter. Man har tænkt sig Flaaden under Krigsforhold delt i 2 eller mulig 3 Dele, opererende i Nørresøen, Sundet og Beltet. Denne Betragtning er Grunden til, at man har foreslaaet 2 Kommandører af 1ste Klasse, der tænkes benyttede som Establissementer, og det vil findes nødvendigt, at Overkommandoen tilføs indpøses i Fredstid, for at man, naar Krigen udbræder, kan vente at se berettede Forsyninger opfyldte, ligesom det maa anses hensigtsmæssigt, at større Dele af Flaaden kommanderes af de ældste Kommandører, ligesom Tilfældet er i Søeren med Hensyn til den overordnede Ledelse.

Det Bemærkelsesreglement, som er vedføjet Lovforslaget viser, at Antallet af Befalingsmænd maa anses som fuldstændig utilstrækkeligt, og man har derfor grebet til den Udei efter Forslaget at supplere det manglende Antal Premierlieutenanter med Sekondlieutenanter og disse med Reserve-lieutenanter og Kadetter, en Ordning som tilvisse ikke kan antages at yde fornøden Sikkerhed for Tjenestens forsvarlige Udførelse, da saadanne unge Officerer selvfølgelig ikke kunne ventes at besidde den Erfaring, Routine og militære Kommando, som bør forudses af de langt ældre og mere øvede Premierlieutenanter. Det kan derhos neppe lades ude af Betragtning, at vistnok en stor Del af de paaregnede Reserve-lieutenanter vil være borte fra Landet, jo flinkere og dygtigere de ere, desto større Sandsynlighed er der for, at de ere dragne tilføs og ikke ville kunne komme tilbage i rette

Tid. Mindretallet benytter denne Leilighed til at udtale, at det vilde være i høt Grad ønskeligt, om der fandtes eller kunde paavises et større Antal civile Embeder eller Bestillinger, i hvilke Militære kunne finde Ansættelse, naar de enten paa Grund af Alder eller mindre Anvendelighed i den militære Tjeneste ikke kunne opnaa Fremmelse i deres Stilling eller ønskes hjemmede fra denne. En bedre Tilgang vilde derved opnaas, ligesom det vilde være af ikke ringe økonomisk Betydning for Statskassen. Muligen kunde Officerer, der opnaaede saadanne Ansættelser, forpligtes til at staa til Raadighed for Værnet i et vist Antal Aar under Krigsforhold, ligesom de inden visse Grændser maatte deltage i de aarlige Uvelser. Denne Betragtning formener Mindretallet ogsaa burde overføres paa Underofficersklassen, af hvilke det har foreslaaet een Klasse forøget meget betydeligt. Regjeringsforslaget giver nemlig Anvisning paa at benytte Reserveoverkonstabler, som ikkun have en ganske ringe Uddannelse, som Kanonkommandører, hvorved man ikke i nogen Maade kan føle sig betrygget, men maa formene, at der til denne Stilling udfordres mindst den Uddannelse og artilleristiske Kundskab, som kan antages at findes hos de nuværende Kanonerer og Underkanonerer. Er den, der skal forestaa og lede Betjeningen af det nye og saa overordentlig kostbare Artillerimateriel, ikke i Besiddelse af fornøden Dygtighed og teknisk Uddannelse, vil man selvfølgelig være udsat for alle de af en mangelfuld og ukyndig Behandling flydende Ulemper og Beskadigelser, der kunne føre til aldeles uberegnelige Ulykker. Anstilles en Sammenligning mellem Antallet af Underofficerer, der anses nødvendig til Betjening af Sørens Feltartilleri, med det Antal, der er paaregnet til Flaadens langt tværrere og mange Gange kostbarere Artilleri, vil man finde en saa betydelig Forskjel til Stede for det sidstnævnte Værn, at det maa anses i høt Grad magtpaaliggende at søge dette Misforhold nogenlunde hævet.

Dr. Logsværftet, som paa Grund af sin høitværende Regjering udtaler i Motiveerne til det foreslaagne Lovforslag, at det bør overlades Administrationen at drage Grændsen imellem Værftets tekniske og militære Virksomhed, et Forhold af saa stor Betydning og Vigtighed, at selv Loven, efter Mindretallets Formening, bør i det Mindste i Hovedtrækkene fastsætte den omtalte Grændse; ligesom Mindretallet i sine Forslag har stræbt at give faste Bestemmelser for, hvor Ansøret bør henlægges, og i hvilken Udstrækning det påhviler de forskellige Myndigheder. Man har saaledes i § 25 henlagt Ansøret for, at Arbeidet paa Dr. Logsværftet fremmes i Overensstemmelse med den af Ministeriet fastsatte Plan for Værftets Virksomhed, til Chefen for Dr. Logsværftet; medens Ansøret for selve Arbeidets Udførelse, saavel hvad